

Motion till riksdagen 2016/17:2450

av Anders Forsberg m.fl. (SD)

Skog

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att den ”svenska modellen” med två övergripande och jämställda skogspolitiska mål, miljömålet och produktionsmålet, fortsatt bevaras och utvecklas vidare i samband med skogsnäringen och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om definitionen av skyddad skog och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skogspolitiken i högre grad bör prioritera arbetet med frivilliga naturvårdsavtal framför nya reservatsbildningar och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om art- och habitatdirektivet respektive fågeldirektivet och deras implementering och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om nyckelbiotoperna och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om natur- och kulturmiljövårdsåtgärder och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skador på fornlämningar och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om markägarens rättsliga ansvar för skyldigheter enligt skogsvårdslagen och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om de allmänna publiceringarna av skogsavverkningsanmälningar på Skogsstyrelsens webbplats och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att underlätta dispensförfarandet vid avverkningsanmälan och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regelverket kring dikning bör förenklas och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att underlätta omställning av jordbruksmark till skogsmark och tillkännager detta för regeringen.

13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Skogsstyrelsen tillsammans med skogsnäringen bör arbeta mer för att öka andelen röjd skog och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skogskontot och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att miljöorganisationer inte ska kunna använda rättsliga möjligheter till att rättsligt pröva normala skogsbruksåtgärder och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Sveaskogs bildande av buffertzoner runt naturreservat och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige måste fortsätta att värna den nationella beslutanderätten när det gäller skogspolitiken och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att motsätta sig införandet av en vägslitageskatt och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Mer än halva Sveriges yta är skog och skogens betydelse har många dimensioner, inte minst vad gäller friluftsliv, turism, kulturarv och biologisk mångfald. Samtidigt är skogsbruket en av våra viktigaste näringar och utgör en oerhört viktig länk i kedjan som ska hålla ihop ekonomin i många regioner. En skogsindustri i absolut världsklass utgör en hörnsten för svensk ekonomi i ett nationellt perspektiv. I slutändan bygger denna industri på god tillgång på råvara av hög kvalitet. Den svenska skogen är en nationell angelägenhet.

Enligt forskare på Sveriges lantbruksuniversitet finns en potential för ökat utnyttjande av skogens möjligheter, vilket kan generera tiotusentals nya jobb, exportintäkter och dessutom förnybar energi. Sverige har en oerhörd resurs i form av kunskap och erfarenhet vad gäller skogsbruk. Detta vill vi i Sverigedemokraterna bevara, men då måste vi också se till att det fortsatt kommer att vara ekonomiskt lönsamt att bruka skogen.

I modern tid har vi i Sverige aldrig haft så mycket skog som nu och mängden skog ökar. I väsentliga avseenden är tillståndet för Sveriges skogar väsentligt bättre idag än för hundra år sedan. Sammanlagt är (enligt Skogsstyrelsen) 31 procent av skogen undantagen ifrån aktivt skogsbruk, om man inkluderar frivilliga avsättningar och improduktiv skogsmark, så kallade skogsimpediment som enligt lag inte får avverkas. Detta är en mycket hög siffra sett i ett internationellt perspektiv och i absoluta tal motsvarar denna yta mer än Skåne, Blekinge, Småland, Halland och Västergötland tillsammans.

I Sverige har vi ett relativt väl fungerande system där stora arealer frivilligt avsätts av skogsägarna själva. Detta system vill vi i Sverigedemokraterna värna och utveckla i harmoni med skogsägarnas intressen. Utgångspunkten bör i princip vara att vi ska ta skogens värde tillvara. Det gäller alltså både skogen som biologisk tillgång och som råvarubas. Vi ska alltså av olika skäl freda vissa områden från avverkning och balansera miljömål med produktionsmål. Detta synsätt har betydelse inte minst för landsbygden,

där både turism och skogsindustrin genererar arbetstillfällen. Dessutom ger skogen möjligheter för en aktiv fritid för landsbygdens befolkning.

Vi i Sverigedemokraterna skriver i princip under på behovet av att värna skyddsvärda biotoper och freda betydande arealer från avverkning. Samtidigt ser vi med viss oro på regeringens ambitioner att ytterligare undanta enorma arealer produktiv skogsmark, upp till en och en halv miljon hektar. Den totala kostnaden för detta låter sig inte beräknas eftersom markpriserna varierar, men det kan närma sig i storleksordningen hundra miljarder i inköp av skog.

För övrigt uppstår en indirekt kostnad när produktiv skogsmark tas ur bruk, vilket i slutändan blir en ekonomisk förlust för hela samhället. Sverigedemokraterna prioriterar skötsel av redan skyddade områden framför alltför omfattande nya inköp. Många naturreservat sköts nämligen inte idag i enlighet med sina skötselplaner och det finns då till exempel ökad risk för att problem med skadedjur kan sprida sig till intilliggande skogsfastigheter.

Ingen skulle förneka att naturreservaten bidrar till en stor artrikedom, men även kvarlämnade småbiotoper, sparade döda eller ensamma träd, kantzoner och skogsklädda myrar är viktiga naturskogselement för artrikedomen. Antalet arter ökar inte heller linjärt med den skyddade arealens storlek.

Vi i Sverigedemokraterna vill ta skogsägarnas intressen tillvara så att skogsbruk ska kunna bedrivas över hela landet. Det handlar till exempel om sänkt skatt på drivmedel till jord- och skogsmaskiner, men även minskad byråkrati kring skötsel och avverkning av skog.

Dessutom behöver vi förstärka den behovsanpassade forskningen och ytterligare stödja utvecklingen av det svenska skogsbruket som till exempel åtgärder för att öka tillväxten, nya skördemetoder eller minskandet av körskador. Lagstiftning och internationella konventioner får inte leda till inskränkningar i äganderätten eller markägarens förfoganderätt. Vi anser att den bästa skogspolitikerna uppnås genom frivillighet och information snarare än genom detaljstyrande lagar och regleringar.

Definitionen av skyddad skog

Meningarna om hur mycket skog som avsätts för naturvårdsändamål i Sverige går kraftigt isär. Miljörörelsen hävdar att endast 4 % är undantaget från skogsbruk medan statistik från Skogsstyrelsen visar att så mycket som en tredjedel kan sägas vara undantagen från skogsbruk. Här råder en diskrepans också mellan myndigheterna Naturvårdsverket och Skogsstyrelsen som redovisar olika siffror. Det är olyckligt att miljörörelsen och delar av myndighetsvärlden helt förnekar delar av skyddet för skogen. Avgörande är huruvida vi använder den internationella skogsmarksdefinitionen eller det svenska skogsbruksbegreppet – produktiv skog.

I regeringsbeslutet om etappmål för biologisk mångfald från februari 2014 angavs: ”Med insatser inom ramen för grön infrastruktur, tillsammans med insatser för formellt skydd, frivilliga avsättningar m.m., bör målet om 20 procent av Sveriges land- och sötvattensareal kunna nås till 2020”. Bedömningen byggde på att frivilliga avsättningar och delar av, men inte alla, impedimenten räknas in. Impedimenten antingen som värdefulla naturområden eller ytor inom en grön infrastruktur. Beslutet tog utgångspunkt i Miljömålsberedningens delbetänkande om en långsiktigt hållbar markanvändning.

Regeringen bör därför tydligare fastställa vilken officiell ståndpunkt vi har kring definitionen och arealen av skyddad skog i Sverige.

Frivilliga naturvårdsavtal

Som markägare kan man ta initiativet till att skydda sin egen skog. Om man äger skogsmark med höga naturvärden kan man göra en intresseanmälan till länsstyrelsen eller Skogsstyrelsen. Arbetsättet kallas Komet, ”Kompletterande arbetsmetod för skydd av värdefull skog”, och ger skogsägaren möjlighet att få ekonomisk ersättning för att frivilligt avsätta skog med höga naturvärden. Från och med 2015 infördes arbetsmetoden i hela Sverige. Dess främsta mål är att öka skogsägarnas möjlighet till att kunna ta egna initiativ till att skydda skog med höga naturvärden.

En av de viktigaste framgångsfaktorerna för en lyckad skogsmiljöpolitik är just att det är skogsägaren själv som tar initiativet, att anmälan är frivillig, att man har möjlighet att komma med önskemål och påverka utformningen av skyddet. Skogsägaren är med från start och det förs en dialog genom hela processen tills båda parter är nöjda med utformningen.

Vi i Sverigedemokraterna anser att skogspolitiken i högre grad bör prioritera arbetet med frivilliga naturvårdsavtal med skogsägarna framför bildandet av nya reservat. Vi anser även att man i högre grad behöver utreda hur arrendebaserade ersättningar kan konstrueras. Här måste hänsyn tas till hur skogens produktion påverkas.

Art- och habitatdirektivet respektive fågeldirektivet

Artskyddsdirektivet innebär att skogsbruk i praktiken skulle vara förbjudet om direktivet strikt följdes. Det innehåller nämligen ett förbud mot att störa fåglar eller skada deras häckningsplatser, oavsett var de befinner sig. Implementeringen av direktivet i svensk lagstiftning går, främst genom artskyddsförordningen betydligt längre än vad direktivet säger, särskilt vad gäller fåglarna.

Dessutom finns det en stark kritik kring hur Sverige som helhet har arbetat med rapporteringen till EU vad gäller art- och habitatdirektivet. Detta har till stor del skötts av Artdatabanken vid SLU utan insyn från övriga aktörer. I rapporteringen, som ligger till grund för utvärdering och skyddsarbete i Sverige, har inte ens den fjällnära barrskogen en gynnsam bevarandestatus enligt de uppsatta kriterierna trots att dessa områden till stor del redan är skyddade sedan lång tid tillbaka.

Sverigedemokraterna anser att man inte kan ha den svenska rapporteringen av art- och habitatdirektivet som utgångspunkt för en utvärdering av vare sig miljömålet Levande skogar i stort eller av huruvida vissa naturtyper i sig mer specifikt har gynnsam status eller inte. Sverige bör istället utifrån egna definitioner på olika naturtyper sätta upp mål för bevarandet och helt bortse från befintliga definitioner på EU-habitaten. Vi menar också att regeringen borde ha prioriterat en utredning av artskyddsförordningen före en rättslig översyn av skogsvårdslagstiftningen.

Nyckelbiotoper

Nyckelbiotopernas tillkomst har kommit att bli till stor nackdel för många markägare, som ofta hamnar i en exproprieringsliknande situation utan möjlighet till rimlig

kompensation. Industrin kan inte, utifrån de olika certifieringsorganens krav, köpa virke från skogar som klassas som möjliga nyckelbiotoper, men inget system finns idag för ersättning för intrång eller ekonomisk kompensation på annat sätt som är kopplade till möjliga nyckelbiotoper. För att ett område som pekats ut som möjlig nyckelbiotop ska leda fram till en ekonomisk uppgörelse med markägaren måste den skyddas i ett formellt avtal, vanligen som ett naturreservat, biotopskyddsområde eller med ett naturvårdsavtal.

Regeringens ursprungliga syfte med att ge Skogsstyrelsen i uppdrag att inventera nyckelbiotoper var att skaffa sig ett material kring hur skogsområden för officiellt skydd skulle kunna prioriteras. Även om Skogsstyrelsen beslutar att inte skapa formellt skydd för en möjlig nyckelbiotop, kvarstår den i förteckningen över nyckelbiotoper och kan alltså i praktiken inte avverkas. Nya ställningstaganden kring möjliga nyckelbiotoper görs mycket sällan och rutiner för avförande av möjliga nyckelbiotoper som inte leder fram till formellt skydd saknas.

Det har vidare visat sig att nyckelbiotoperna inom en och samma region ofta innehåller samma biologiska mångfald avseende rödlistade arter. Detta indikerar dels att många arter som legat till grund för tillskapandet av nyckelbiotoper på sikt kan komma att avföras från rödlistan eftersom de är betydligt vanligare förekommande än vi hittills har känt till, dels att onödigt många biotoper som skyddats har liknande artsammansättning av sällsynta arter inom regionen. Dessa områden skulle sannolikt skyddas mer effektivt genom den ansvarsfulla familjeskogsbrukarens kunskaper och intresse för sin egen skog. Utifrån det sätt möjliga nyckelbiotoper idag hanteras inom FSC-certifieringen, hotar det tilltron till både certifiering som sådan som till den så kallade rödlistan.

Sverigedemokraterna anser därför att Skogsstyrelsen bör genomföra en översyn av dagens nyckelbiotoper, så att inte vissa känsliga naturtyper är vare sig över- eller underrepresenterade. Dessutom bör Skogsstyrelsen löpande avregistrera nyckelbiotoper som inte längre är ändamålsenliga.

Kulturmiljöer och fornlämningar

Att förstöra eller skada fornlämningar är ett brott mot kulturmiljölagen. Trots det visar Skogsstyrelsens och Riksantikvarieämbetets årliga inventering att nästan hälften av de inventerade forn- och kulturlämningarna påverkats eller skadats i samband med skogsbruk. Omkring en fjärdedel av de inventerade lämningarna är skadade eller grovt skadade.

Rapporten: ”Hänsynen till forn- och kulturlämningar – Resultat från Hänsynsuppföljning Kulturmiljöer” från 2013 visar att de vanligaste orsakerna till skador på forn- och kulturlämningar är körskador, avverkningsrester, plantering och markberedning.

De långsiktigt viktigaste framgångsfaktorerna för att bevara skogens kulturmiljöer är tydliga rutiner, utbildning samt information i hela avverkningskedjan. Grundläggande för att åstadkomma förändring i positiv riktning är att skogsbruket involveras och engageras i de olika åtgärder som krävs för att minska skadorna.

Sverigedemokraterna vill att Skogsstyrelsen ska utöka sin rådgivning kring natur- och kulturmiljövårdsåtgärder inom skogsbruket. Bland annat vill vi stödja arbetet med att registrera hittills okända forn- och kulturlämningar som underlättar skogsägarens och skogsentreprenörens arbete för att upptäcka och förhindra skador på fornlämningar i

skogen. Med moderna it-verktyg kan de redan kända och registrerade fornlämningarna enkelt föras över till skogsbruksplaner och till maskinernas gps-utrustning. Geografisk information, från bland annat Lantmäteriet, bör tillgängliggöras som öppna data och relevant data om vattenskydd, fornminnen, naturskyddade områden kvalitetssäkras och görs tillgängliga på olika it-plattformar. Dessutom behöver utvecklingsresurser tillsäkras projekt för att utveckla en skonsammare drivnings- och markberedningsteknik.

Rättsligt ansvar för skyldigheter enligt skogsvårdslagen

Det var i november 2015 som regeringen fattade beslut om att göra en rättslig översyn av skogsvårdslagstiftningen. I uppdraget ligger bland annat att föreslå vem eller vilka som har ansvaret att fullgöra skyldigheter enligt skogsvårdslagen.

I dag har markägaren ansvaret för att fullgöra skyldigheter enligt skogsvårdslagstiftningen. Vi anser att utgångspunkten fortsatt bör vara att skogsägaren ska ha fortsatt lagstadgat ansvar och kontroll över sin fastighet.

Publicering av avverkningsanmälningar

Skogsstyrelsen publicerar sedan en tid tillbaka avverkningsanmälningar på sin hemsida. Agerandet kan ses som ett hot mot integriteten, och skogsägaren har idag inte möjlighet att själv få avgöra huruvida avverkningsanmälningar ska publiceras på myndighetens hemsida eller ej. Den nya publiceringspolicyn infördes utan dialog med skogsbranschen och sker i strid med Datainspektionens yttrande och personuppgiftslagen.

En avverkningsanmälan är idag en allmän handling som kan begäras ut från myndigheten med hänvisning till offentlighetsprincipen. Däremot anser vi att de allmänna publiceringarna av avverkningsanmälningarna på Skogsstyrelsens hemsida bör upphöra och istället bör markägaren tillfrågas, i varje enskilt fall, om han eller hon vill att dessa uppgifter ska bli publika.

Dispens vid avverkningsanmälan

Innan en skog slutavverkas ska man enligt lag lämna in en avverkningsanmälan till Skogsstyrelsen om ytan är större än 0,5 ha. Detta ska göras minst sex veckor innan avverkningen påbörjas. Ibland finns det anledning att påbörja avverkningen innan dessa sex veckor har gått. Man kan då ansöka om dispens för att få påbörja avverkningen tidigare men det är idag svårt att få en sådan dispens.

Vi i Sverigedemokraterna vill att möjligheten att få dispens vid avverkningsanmälan bör ökas för att på sikt förkorta handläggningstiderna till ett minimum, helst två veckor.

Dikning

Dikning av skogsmark, så kallad markavvattnings, är i vissa fall ett effektivt sätt att öka produktionen, minska översvämningensrisken och minimera körskador. Dikning av skogsmark är dock förbjudet i hela södra Sverige, men en länsstyrelse kan bevilja dispens om det finns särskilda skäl. Det är emellertid både dyrt och krångligt att ansöka om dispens, vilket får till följd att produktiv skogsmark genom för högt

grundvattenstånd får en lägre produktion och körskadorna ökar istället i motsvarande grad.

För en planterad och röjd granskog i våra sydligare län som har en sämre markavvattning än vad som vore optimalt för träden leder dikningsförbudet bara till sänkt tillväxt som resultat. Någon egentlig miljövinst med att marken producerar mindre virke finns inte. Det enda som händer är att träden växer långsammare, men flora och fauna i en planterad granskog är i stort densamma. Att träd växer snabbare är däremot gynnsamt ur många andra perspektiv. Att träd växer snabbare är däremot gynnsamt ur många perspektiv, mindre areal behövs för att producera samma mängd virke och omloppstiden kortas. Dessutom sker ett nettoupptag av koldioxid.

Genom att göra det lättare att få dispens för effektiv markavvattning, till exempel genom samråd eller liknande vid dikesrensningar av äldre befintliga diken, kan man få möjligheten att vidta förberedande åtgärder mot översvämningar i framtiden. Alla möjligheter att ta till vara de positiva effekterna av dikning hindras tyvärr i praktiken av det förbud som föreligger idag. Det är dags att införa lättnader i regelverken för att på så sätt kunna bibehålla och öka produktionen, åstadkomma god miljöhänsyn och minskade risker för översvämningar. Detta vore gynnsamt för alla inblandade parter inom modernt skogsbruk.

Underlätta omställning av jordbruksmark till skogsmark

Idag krävs tillstånd för att ta jordbruksmark ur produktion, vilket oftast görs inför att marken ska planteras och därmed över till att klassas som skogsmark. Dock krävs det tillstånd för att ta jordbruksmark ur produktion, vilket görs genom en ansökan till länsstyrelserna. Att få ett tillstånd kan ta minst 8 månader och ibland upp till betydligt längre. Det är en orimligt lång handläggningstid om man till exempel jämför med anmälan om skogsavverkning, som behandlas inom sex veckor. Den stora skillnaden i handläggningstider kan inte försvaras utifrån att det skulle krävas mer arbete från länsstyrelsens sida. Vi i Sverigedemokraterna anser att det är av stor vikt att onödig byråkrati undviks och att handläggningstiderna bör kunna kortas avsevärt.

Insatser för röjning

Sverige har stora arealer ungskog som behöver röjas, det vill säga glesas ur för att ge de träd som blir kvar de bästa förutsättningarna för tillväxt och kvalitetsdaning.

I Sverige slutavverkas årligen drygt 200 000 hektar. När föryngringen vuxit upp till en ungskog behöver den oftast röjas. Många ungskogar behöver också röjas i etapper, minst två gånger, medan ungskog på mager och torr mark kan klara sig med en röjning. Om man räknar med ett och ett halvt röjningstillfälle i genomsnitt skulle det årliga röjningsbehovet motsvara cirka 300 000 hektar. Den faktiska arealen som röjs är dock betydligt lägre. Det är förklaringen till att vi har byggt upp ett ”röjningsberg” på cirka 1,3 miljoner hektar ungskog som redan borde ha röjts.

En omsorgsfullt röjd skog ger på sikt grövre träd, som kan avverkas vid en lägre ålder än motsvarande oröjd skog och genererar därför en bättre lönsamhet. Skog som inte röjs ger istället fler kläna stammar där varje stam kostar lika mycket att avverka som grova stammar. Detta innebär att avverkningskostnaden därmed blir högre per

volymenhet, avverkningstillfället förskjuts framåt i tiden och skogens omloppstid förlängs i onödan.

Sverigedemokraterna anser att en väl utformad rådgivningsinsats i samarbete med skogsnäringen skulle kunna öka skogsägarnas incitament för att röja i tid och att också röja rätt.

Skogskontot

Skogskontot innebär att den private skogsägaren, oftast en familjeskogsbrukare, vid en avverkning kan fördela inkomsten under en tioårsperiod, dessutom gynnar den skogsägare ekonomiskt som aktivt sköter sin skog med exempelvis plantering och röjning. En mindre skogsägare med ojämna avverkningsnivåer riskerar också att drabbas betydligt hårdare än större skogsägare.

Skogskontot kan vara en ekonomisk nödvändighet eftersom större avverkningar sker mer sällan i familjeskogsbruk. Utan skogskontots fördelar tvingas skogsägaren att skatta bort en stor del av inkomsten som byggts upp under skogens långsamma tillväxt, genom att ett enstaka år drabbas av en extra hög taxerad inkomst.

Om skogskontot avvecklas, som den statliga Skatteförenklingsutredningen föreslagit, riskerar skogsindustrin att på sikt få svårt att få fram råvara. Det drabbar hela den svenska ekonomin, eftersom skogen utgör en viktig bas för lönsam export. Principiellt vill vi i Sverigedemokraterna inte ge sämre förutsättningar för skogsnäringen. Vi motsätter oss därför avskaffandet av det så kallade skogskontot, ett skattesystem som möjliggör en mer långsiktig och ändamålsenlig beskattning vid avverkning av skog.

Miljöorganisationers talerätt avseende brukande av skog

Sverige har anslutit sig till FN:s Århuskonvention, som innehåller regler om att allmänheten ska få tillgång till miljöinformation, rätt att delta i större beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor. Enligt konventionen kan miljöorganisationer klassas som allmänhet. Högsta förvaltningsdomstolen har också slagit fast att miljöorganisationer som Naturskyddsföreningen hade rätt att överklaga ett tillstånd om avverkning i fjällnära skog, det så kallade Änokfallet (2014), med hänvisning till Århuskonventionen.

Regeringen fattade ett beslut i november 2015 om att göra en rättslig översyn av skogsvårdslagstiftningen och bland annat se över möjligheten för miljöorganisationer att få rätt till rättslig prövning i miljöfrågor. Om nya bestämmelser införs med möjligheter till överklaganden i skogsvårdslagen öppnar det upp för att normala skogsbruksåtgärder kan bli föremål för rättsliga prövningar. Detta i sig skulle öppna för juridisk aktivism från miljöorganisationer med följderna att rätten att bruka skogen kan begränsas. Sverigedemokraterna anser därför inte att miljöorganisationer ska kunna använda rättsliga möjligheter till att rättsligt pröva normala skogsbruksåtgärder.

Buffertzoner runt naturreservat

Sveaskog har nyligen avsatt 2 000 hektar skog runt Tivedens nationalpark till en så kallad buffertzon. Allt började med att tyska turister klagade på ett kalhygge några

hundra meter från gränsen till Tivedens nationalpark. Det ledde till att turistföretagen vädjade till Sveaskog att förändra sitt skogsbruk för att få fler nöjda turister. Sveaskog beslutade därför nyligen att avsätta 1 000 hektar skog norr om nationalparken och 1 000 hektar söder om den till buffertskog. Där ska större hänsyn tas för naturvärden. Det blir en form av hyggesfritt skogsbruk med gallring, plockhuggning och timmerställningar. Enligt Sveaskog så räknar man med att förlora 50 procent av intäkterna för skogen på att skapa dessa buffertskogar.

Blir buffertzoner ett vedertaget begrepp riskerar skogsägare att drabbas på många håll. Inom en snar framtid kanske man har buffertskogar runt samhällen, vilket ger upphov till frågor om hur enskilda skogsägare kommer att påverkas i framtiden. Risken är nu att även enskilda skogsbrukare i närheten av Tivedens nationalpark men även andra naturreservat kan tvingas att förändra sitt skogsbruk.

Vi i Sverigedemokraterna anser att Sveaskog bör ompröva sitt beslut att skapa buffertzoner runt Tivedens nationalpark samt att Sveaskog inte ytterligare skapar nya så kallade buffertzoner runt andra naturreservat.

EU och skogspolitiken

För närvarande pågår ett arbete inom EU med att ta fram en ny skogsstrategi. Här känner vi i Sverigedemokraterna en oro för att en sådan strategi kan bli det första steget mot en framtida gemensam skogspolitik inom EU, vilket med stor sannolikhet skulle kunna få betydande negativa konsekvenser för Sverige och för den svenska skogsbruksmodellen. Redan i dag påverkas förutsättningarna för att bedriva en nationell skogspolitik av flera EU-direktiv och förordningar som berör skogsbruket. Ifall EU får ett allt större inflytande i dessa frågor, så leder det till ett större fokus på detaljstyrning och att ytterligare administrativa och byråkratiska hinder tillkommer.

Det föreligger för närvarande ett förslag om markanvändning, så kallad LULUCF, där hur mycket skog som får avverkas i ett land ska kunna bestämmas av EU-kommissionen. Kommissionens förslag har sitt ursprung i klimatkonventionens Kyotoprotokoll om utsläppsminskningar som inte blev förlängt i Paris 2015. För EU:s del handlar det om ett gemensamt åtagande om att minska utsläppen av växthusgaser med minst 40 procent till år 2030 i jämförelse med 1990.

Det är i detta förslag som kommissionen föreslår att skogsbrukets utsläpp eller upptag ska jämföras med ett framåtriktat riktmärke, kallat skogliga referensnivåer. De skogliga referensnivåerna anger hur mycket som kan avverkas i framtiden utan att det rapporteras som utsläpp. Referensnivån är i princip ett avverkningstak. Varje land ska ha sin referensnivå som anger hur många kubikmeter per år som får avverkas. Finland och Sverige som inte avverkar den årliga tillväxten borde snarare kunna öka avverkningen i stället. Nuvarande förslag fokuserar istället på att minska avverkningarna.

Förslaget kan ses som en del av en större process som ytterst syftar till att införa överstatliga inslag i medlemsländernas skogs- och energipolitik och en överföring av makt från medlemsländerna till EU:s institutioner. Sverigedemokraterna motsätter sig denna process.

Vi anser därför att Sverige måste fortsatt värna den nationella beslutanderätten när det gäller skogspolitiken.

Vägslitageskatten

Vägslitageskattekommittén har i uppgift att utreda hur en avståndsbaserad vägslitageskatt för tunga lastbilar kan utformas. Kommitténs förslag utgår från lastbilarnas vikt, antal axlar och euroklass. För ekipage >50 ton föreslås att en skatt på 24 kronor per mil tas ut, plus administrationskostnader motsvarande 1–2 kronor per mil. Kostnaden för att få systemet på plats beräknas till 1,5 miljarder kronor med en driftskostnad om 500 miljoner kronor årligen. Samtidigt har samma utredare kommit fram till att de samhällsekonomiska kostnaderna för vägslitage endast uppgår till cirka tre till fyra kronor per mil. Vägskatten ska enligt förslaget gälla på hela allmänna vägnätet, inklusive kommunala vägar och omfatta såväl svenska som utländska fordon.

Kommitténs förslag är direkt landsbygdsfientliga och riskerar att straffbeskatta många av Sveriges platsbundna näringar. I utredningens överväganden finns inga geografiska eller sektorsvisa undantag. En vägslitageskatt skulle också slå extra hårt i norra Sverige, där avstånden är längre och alternativa transportmöjligheter saknas. Sverigedemokraterna motsätter sig därför införandet av en vägslitageskatt.

Anders Forsberg (SD)

Martin Kinnunen (SD)

Runar Filper (SD)